

РЕШЕНИЕ

№ 3849

гр. София, 10.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **14556** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт № 21111202024/05.06.2012 година, в частта, в която е потвърден с Решение № 2300/24.09.2012 година на Директор на Дирекция” О.”

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт в обжалваните части. Твърди се, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила в посока обръщане на доказателствената тежест, както и за допуснати нарушения на материалния закон, като всички доказателства от доставчиците са представени включително фактури и доказателства за реалността на доставката. Иска се отмяна на ревизионния акт и се претендират сторените по делото разноси.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] [населено място], редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от адвокат Г., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли ревизионният акт да бъде отменен.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт В., редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на

страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 1732/18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП Т. В. М. е назначена за държавен служител на длъжността- инспектор по приходите при ТД на НАП, считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед № РД-01/27.06.2011 година, Директор ТД на НАП-С. наредил функциите на компетентен орган по издаването на заповеди за възлагане на ревизии да се изпълняват от поименно изброени служители при ТД на НАП- С. , измежду които и К. Л. Г. на длъжност – Началник сектор и определил заместници на служителите, при тяхно отсъствие.

С Решение № 1969/04.11.2011 година , Директор на Дирекция” О.” отменил РА№ 1104774/03.08.2011 година в обжалваната част по ЗДДС за данъчни периоди месец 02.2008 година ,м.03.2008 година, месец 08.2008 година, месец 09.2008 година, месец 10.2008 година, месец 10.2008 година и месец 11.2008 година и в частта на определения корпоративен данък за 2008 и 2009 година, ведно с начислените лихви, върнал административната преписка на органа ,издал заповедта за възлагане на ревизия, като указал в 14 дневен срок от връчване на решението да бъде издадена нова заповед за възлагане на ревизия, оставил жалбата срещу ревизионния акт без разглеждане в частта на определени задължения по ЗДДС за данъчни периоди от месец 01.2005 година до месец 01.2008 година, от месец 04.2008 година до месец 07.2008 година и от м.12.2008 година до месец 10.2010 година, както и в частта на установените задължения по ЗКПО от 2004 година до 2007 година като недопустима и прекратил производството по жалбата в тази част.

Със Заповед за възлагане на ревизия №1113124/25.11.2011 година, К. Л. Г. на длъжност- Началник сектор” Ревизии” възложила да бъде извършена ревизия на [фирма], определила състава на ревизиращия екип- Т. В. М. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител екип и Л. К. С. на длъжност- главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди-ДДС за периода 01.02.2008 година-31.03.2008 година, 01.08.2008 година-30.11.2008 година, корпоративен данък 01.01.2008 година-31.12.2009 година, срока ,в който следва да завърши ревизията- до три месеца, считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирувания данъчен субект на 14.12.2011/ видно от приложената на лист 189 от делото разписка.

Със Заповед № 19.01.04.01.2012 година на Изпълнителен директор на НАП, К. Л. Г. е преназначена на длъжността- Началник сектор в ТД на НАП, Дирекция” Контрол”, считано от 05.01.2012 година.

С нова Заповед за възлагане на ревизия № 1202024/12.03.2012 година ,органът ,възложил ревизията – К. Л. Г. на длъжност- Началник сектор определила нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя – 13.04.2012 година.

Новата заповед за възлагане е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирувания данъчен субект на 15.03.2012 година.

На 02.05.2012 година, органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад №1202024 , с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по ЗДДС и по ЗКПО и по периоди ,подробно посочени в него.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К-1202024/14.05.2012 година, , органът възложил ревизията- К. Л. Г. на длъжност- Началник сектор определила за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на М. Е. Т. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите.

.Р. доклад е връчен лично срещу подпис на управителя на ревизирания данъчен субект на 19.05.2012 година.

На 04.06.2012 година,ревизираният данъчен субект подал възражение срещу съставения ревизионен доклад.

На 05.06.2012 година,Т. В. М. на длъжност- главен инспектор по приходите издала обжалвания РА № [ЕГН], с който установила задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

Заповедта за определяне на компетентен орган и РА са връчени лично срещу подпис на управителя на ревизирания данъчен субект на 10.07.2012 година.

На 18.07.2012 година, ревизираният данъчен субект депозирал жалба до Директор на Дирекция”О.” срещу издадения ревизионен акт.

С Решение № 2300/24.09.2012 година, Директор на Дирекция „О.” отменил обжалвания ревизионен акт в частта на установените задължения по ЗКПО за 2008 и 2009 година и потвърдил обжалвания ревизионен акт в останалата обжалвана част.

Решението е връчено на 02.10.2012 година на ревизирания данъчен субект.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства.

По делото бе назначена съдебно- счетоводна експертиза ,но поради невнасяне на определения депозит от страна на жалбоподателя ,същата бе заличена.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,жалбата се явява не основателна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №[ЕГН]/05.06.2012 година,е издаден от компетентен орган- това е Главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С. Т. В. М.,когото изрично по силата на чл.119,ал.2 ДОПК,органът възложил ревизията/определен от Териториалния директор на НАП-С.-Началник-сектор”Ревизии- К. Л. Г. със Заповед №К1202024/14.05.2012 година е определил за компетентен орган да издаде ревизионния акт. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява,че лицето-Т. В. М. заема длъжността- Главен инспектор по приходите към ТД на НАП- С.. Наред с това, отново между страните няма спор, а и от доказателствата по делото е видно ,че лицето К. Л. Г. заема длъжността- Началник сектор”Ревизии” при ТД на НАП-С..

Р. акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в

ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, играещ ролята на мотиви.

При издаването му, органът по приходите е спазил процесуално-правните разпоредби. Ревизионното производство е второ, като след постановяване на отменителното решение на Директор на Дирекция "О." е възложена нова ревизия на жалбоподателя, която е приключила по реда и в сроковете, визирани в ДОПК. Предвид обстоятелството, че първоначално определеният срок от три месеца за приключване на ревизионното производство се е оказал недостатъчен, органът, възложил ревизията с нова заповед за възлагане определил нов срок за приключване на ревизията - с един месец. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока разместване на доказателствената тежест от органите по приходите в посока, че същите е трябвало да докажат, че е налице реално осъществена доставка. На първо място, доказателствената тежест за установяване на положителен факт, какъвто е наличие на реално осъществена доставка, пада само и единствено върху жалбоподателя, защото той от този положителен факт черпи изгодни за себе си правни последици. На второ място - липсата на доставка е отрицателен факт и органите по приходите нямат задължение да го доказват. Обстоятелството, че и в хода на съдебното производство жалбоподателят не предприе действия за доказване именно на положителния факт - наличие на реално осъществена доставка, не може да доведе до допуснати съществени процесуални нарушения. Нещо повече - дори и да не събрани доказателства в ревизионното производство, то няма правна пречка да бъдат представени и в съдебното производство, защото съдът не е контролно-отменителна инстанция, а винаги решава делото по същество.

При издаването на ревизионния акт, органът по приходите е спазил и материално-правните разпоредби на ЗДДС.

От събраните доказателства е видно, че между доставчика [фирма] и жалбоподателя на 01.09.2008 година е сключен договор, по силата на който изпълнителят [фирма] поел задължение в качеството на изпълнител да извърши препакетиране на прясна мая М. от хартиени пакети от 1 кг. и кашони от 12 кг в найлонови чували от 20 кг, договорен е срок - 31.12.2008 година, приемането и предаването да се извърши с протокол за приемане и предаване. Към договора е приложен приемо-предавателен протокол от 24.11.2008 година удостоверяващ приемането и предаването на определеното количество в договора.

На 07.11.2008 година между жалбоподателя и [фирма] е сключен договор за наем на склад, по силата на който доставчикът [фирма] в качеството на наемодател предоставил на наемателя [фирма] за временно и възмездно ползване, склад, състоящ се от закрито складово помещение с възможност за монтиране на хладилна инсталация, открита рампа и Т. достъп с обща площ от 100 кв.метра в[жк], а наемателят поел задължение да заплаща наемна цена в размер на 2000 лева. С договора били уговорени и останалите права и задължения на страните. На 13.11.2008 година между [фирма] и жалбоподателя е сключен Договор, по силата на който изпълнителят [фирма] поел задължение по организиране и провеждане на маркетингово изследване на пазара за внедряване на китайска суха инстантна мая, а възложителят поел задължение да изплати на изпълнителя сумата от 10750 лева,

договорен е срок – 6 месеца, считано от датата на подписване на договора.

Доставчикът е издал в полза на жалбоподателя три данъчни фактури с № 672/07.11.2008 година с ДА 2000 лева и ДДС в размер на 400 лева с предмет на доставката- наем на склад за месец 11.2008 година, № 675/13.11.2008 година с ДО 10750 лева с предмет маркетингово изследване на пазара за внедряване на нов продукт- суха инстантна мая „А.” от Китай и ДДС в размер на 2150 лева и № 677/24.11.2008 година с ДО 10 000 лева и ДДС в размер на 2000 лева с предмет препакетиране на прясна мая М. в чували от 20 кг.Към трите фактури са приложени ПКО.

В хода на ревизионното производство този доставчик не намерен на адреса за кореспонденция, като искането за представяне на писмени обяснения е връчено по реда на чл.32 от ДОПК. След изтичане на срока на 29.02.2012 година ,представител на този доставчик е представил цитираните по- горе писмени доказателства.Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят е представил доказателства ,че този доставчик разполага с необходимата техническа,материална и кадрова обезпеченост, позволяваща му да осъществи доставките, не е ясно как този доставчик при липса на каквато и да е кадрова обезпеченост е извършил доставката- препакетиране на мая и извършаване на маркетингово проучване на пазара, къде е извършено това маркетингово проучване, кои са посетените потенциални и настоящи клиенти – хлебозаводи, фурни и баничарници в цялата страна, как е осъществен предметът на доставката по договора, кои лица са извършили презентацията, с какви средства и как се е осъществило пътуването в страната, как са извършили пакетирането на маята в чувалите. Наличието на сключени договори е индиция за възникнали договорни отношения между страните , не и за реално осъществена доставка. Наред с това не са представени доказателства за превъзлагане на услугите от доставчика на други лица,които притежават съответната материална,кадрова и техническа обезпеченост, позволяващи ми да осъществят доставките. Издаването на данъчни фактури само по себе си не е достатъчно за да обуслови наличие на реалност на доставката,защото, фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма предвижда пораждането на определени правни последици. Обстоятелството, че жалбоподателят е заплатил процесните фактури за което свидетелстват приложените по делото ПКО, не може да доведе също до реалност на доставката, още повече ,че не се представиха и никакви доказателства доставчикът да разполага с недвижими имоти или с каквито и да е активи, които да може да отдава под наем, респективно на това, че е налице пренаемане на обекта ,предоставен на наемателя и находящ се в кв.С..Не се представиха и доказателства нито от страна на жалбоподателя ,нито пък от страна на доставчика за наличие на техника, позволяваща на този доставчик да осъществи пакетирането на маята, при което съвсем законосъобразно органът по приходите е приел, че не са налице условията по чл.68 ,ал.1 от ЗДДС- липсва реално осъществена доставка и на тази плоскост обосновано е отказал право на данъчен кредит по тези фактури, издаден от [фирма] в размер на 166652 лева дължим ДДС, ведно с включената в сумата лихва в размер на 4550 лева, и данъкът е начислен без основание.

Доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактури с № 86/29.11.2008 година с ДО 3000 лева и ДДС в размер на 600 лева с предмет

транспорт на стоки от Т., №67/05.09.2008 година с ДО-300 лева и ДДС в размер на 600 лева с предмет транспорт на стоки от Т. и № 62/01.08.2008 година с предмет транспорт на стоки от Италия с ДО 5000 лева и ДДС в размер на 1000 лева. Към всяка една от фактурите има договор за заявка от страна на жалбоподателя, приходни касови ордери, декларация от управителя, че услугата е организирана именно от него и няма превъзлагане на услугите на други подизпълнители, като стоката е доставена в офиса на фирмата. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство, жалбоподателят представи доказателства за това дали доставчикът разполага с транспортни средства, позволяващи му да осъществи доставките, тези транспортни средства отговарят ли на изискванията, визирани в заявката за транспорт, доказателства за приемане на доставката на стоки от страна на жалбоподателя, за изминати километри, пътни листове, за надлежно осчетоводяване на фактурите в счетоводството на доставчика и изобщо доказателства за реалност на доставката, И тук издаването на данъчни фактури само по себе си не води до извод за реалност на доставката, защото за да възникне право на данъчен кредит, то следва да са налице всички предвидени в закона предпоставки, а отсъствието на която и да е от води до отказване право на данъчен кредит, при което съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези три процесни фактури. Твърдението на жалбоподателя, че от доказателствата по делото е безспорно установена реалност на доставката, не се подкрепя и от събраните по делото доказателства- нещо повече- дори в хода на съдебното производство именно за установяване има ли реално извършени доставки, бе назначена съдебно-счетоводна експертиза, но поради изричното изявление на процесуалния представител на жалбоподателя, че управителят няма възможност да заплати депозита, експертизата бе заличена и жалбоподателят с процесуалното си бездействие не обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка. Наред с това, обстоятелството, че по делото се съдържа митническа декларация удостоверяваща, че от Т. са натоварени на името на М. стоки, не може да доведе до извода, че именно превозът е осъществен от посочения доставчик, същият не е представил никакви доказателства, че притежава посочените товарни автомобил с рег. номера.

Доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактури с №256/04.09.2008 година с ДО 350 лева и ДДС в размер на 70 лева с предмет доставката организиране на транспорт от Т., № 268/210.2008 година с предмет организиране на превоз с данъчна основа 350 лева и ДДС в размер на 70 лева, № 269/22.10.2008 година с данъчна основа 3000 лева и ДДС в размер на 600 лева с предмет транспорт на стоки от Т., № 271/27.10.2008 година с данъчна основа 350 лева и ДДС в размер на 70 лева- организиране на транспорт и № 272/29.10.2008 година с ДО 3000 лева и ДДС в размер на 600 лева, към всяка една от фактурите има приложен ПКО, заявка за превоз, декларация от управителя на дружеството, че транспортът е осъществен от управителя на доставчика, няма превъзлагане на услугите на други подизпълнители. И тук както в хода на ревизионното производство, така и в хода на съдебното, жалбоподателят не представи доказателства с какво транспортно средство е осъществен превозът, то собствено ли е на доставчика или не, същият разполага ли с необходимите транспортни средства, позволяващи му да осъществи превоза, кой реално е бил превозвач, в какво се изразява организирането на транспорт от Т./ като дейност, къде и как е организиран доставчикът осъществяването на превоза. Обстоятелството, че този доставчик разполага с един работник, назначен на длъжността- водач леки и лекотоварни автомобили, не може да обуслови и да доведе до извода, че този служител е осъществил превоза, още повече, че от самата декларация от управителя е видно, че той е извършил

превоза. Не се представиха и доказателства, че е налице превъзлагане на услугите на друго лице, оборотни ведомости, за да се установи с какви активи разполага този доставчик и дали с тях той може да осъществи процесните доставки/още повече, че според заявките за транспорт, транспортното средство следва да бъде специално оборудвано, при което съвсем законосъобразно и тук органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези процесни фактури.

Доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактура с № 13/23.03.2008 година с ДО-1000 лева с предмет транспортна услуга и ДДС в размер на 200 лева, към фактурата е приложена заявка за превоз и ПКО. И тук по отношение на този доставчик жалбоподателят не представи доказателства с какви транспортни средства същият е осъществил превоза, тези транспортни средства снабдени ли са с необходимото оборудване за да може да осъществи превозът на маята, за техническата и кадрова обезпеченост на доставчика, позволяващи му да осъществи доставката, не се представиха и никакви счетоводни документи, отразяващи извършеното разплащане, осчетоводяване на доставките, в какво се изразява организирането на транспортните услуги, пътни листове, удостоверяващи осъществения транспорт. Издаването на данъчна фактура само по себе не може да доведе до реално осъществена доставка, защото фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие, а последното представлява факт от обективната действителност с настъпването на който правната норма предвижда пораждането на определени правни последици. Жалбоподателят чрез процесуалното си бездействие не обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка. Обстоятелството, че жалбоподателят е заприходил получените стоки като стоки на склад в сметка 304-1, не може да доведе до извода, че именно стоките са доставени от този доставчик. С оглед на това съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на приспадане на данъчен кредит по тази процесна фактура.

Между доставчика [фирма] и жалбоподателя е сключен Договор от 02.01.2008 година по силата на който доставчикът в качеството на изпълнител поел задължение да извърши товаро-разтоварни работи със стоките и автомобилите, собственост на възложителя и е договорено възнаграждение, както и срокът на договора 30 дни от подписването на договора.

На дата 26.03.2008 година е съставен приемо-предавателен протокол, удостоверяващ приемането на извършената работа от страна на възложителя по дати и с посочена стойност 5200 лева и ДДС в размер на 1040 лева. Доставчикът е издал в полза на жалбоподателя фактура с № 545/26.03.2008 година с данъчна основа 4000 лева и ДДС в размер на 800 лева с предмет товаро-разтоварни дейности. И в хода на съдебното, и в хода на ревизионното производство не се представиха никакви доказателства този доставчик как е осъществил товаро-разтоварването на посочените в протокола за приемане на стоките товаро-разтоварни дейности/при съобразяване с обстоятелството, че този доставчик няма назначени лица на трудов договор, нито пък има сключени граждански договори с лица за осъществяване на дейностите. Издаването само на данъчна фактура не е достатъчно за да възникне право на данъчен кредит. Нещо повече дори – не се представиха и никакви доказателства във връзка със счетоводната отчетност на доставчика, за надлежното осчетоводяване на същата и не е ясно как сам управителят извършил посочените товаро-разтоварни дейности, при което и тук съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тази процесна фактура в размер на 800 лева..

Доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя 5 данъчни фактури с предмет организиране на транспорт и транспорт на стоки от Т.. Към всяка една от

фактурите е приложена заявка за транспорт, ПКО. Приложена е и декларация от управителя, че транспортът е осъществен с транспортно средство на „М.“ „Е.. По делото не се представиха никакви доказателства за това в какво точно се изразява организирането на транспорт от Т. /при положение, че стоките се превозват според управителя на дружеството с транспортно средство на жалбоподателя, как от офиса на фирмата на доставчика е извършено организирането, с кого е разговарял този управител и в крайна сметка в какво се изразява организирането на транспорт от Т.. Нещо повече дори- не се представиха и доказателства, за това кой е управлявал автомобила за, които се твърди, че извършена доставката, при положение, че този доставчик няма назначени лица на трудов договор, във връзка със счетоводната отчетност по доставките. Наличието на договор- заявка, фактури и ПКО сами по себе си не могат да доведат до реално осъществена доставка, защото при казаното по-горе няма как този доставчик да осъществи доставката, при което съвсем правилен е изводът на органа по приходите, че и в случая липсва реално осъществена доставка и не следва на жалбоподателя да се признава право на данъчен кредит по тази процесна фактура.

Между жалбоподателя и „С. К. Б.“ЕОСД на 15.01.2008 година е сключен договор за изработка, по силата на който доставчикът в качеството на изпълнител поел задължение за закупуване на тениски, шапки, престилки и шпакли, дизайн, предпечат и отпечатване на фирмения знак и наименование на продуктите на възложителя по закупените материали, определен е срок на договора -28.02.2008 година, договорено е, че приемането следва да се извърши с приемо- предавателен протокол. На 20.02.2008 година между доставчика и жалбоподателя е сключен Договор, по силата на който доставчикът в качеството на изпълнител поел задължение да извърши маркетингово проучване на пазара в С. Б., договорено е възнаграждение в размер на 2000 лева и срок на договора- 30.06.2008 година.

Доставчикът е издал в полза на жалбоподателя фактури с № 167/12.02.2008 година с предмет изработка на рекламни материали- тениски, шапки, престилки, шпакли с ДО 4500 лева и ДДС в размер на 900 лева и № 165/20.02.2008 година с предмет Маркетингово проучване на пазара в С. Регион с ДО-2000 лева и ДДС в размер на 100 лева, с приложена обяснение / декларация от страна на управителя на доставчика, удостоверяващи, че услугите са извършени от страна на управителя на фирмата и във офиса на доставчика, за което има издадени ПКО. Отново нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство се представиха на първо място доказателства, че доставчикът е закупил процесните тениски, шпакли, престилки и шапки, от къде ги е закупил, как само управителят на доставчика е изработил огромния брой рекламни материали, фирмата му разполага с необходимата техника, позволяваща да се залепят рекламните материали, доказателства за закупуването и счетоводното отразяване на доставката. Наред с това, не се представиха доказателства как доставчикът е извършил маркетинговото проучване на пазара в С. Б., още повече, че на датата на сключване на договора за маркетингово проучване -20.02.2008 година, доставчикът на същата дата е извършил това маркетингово проучване и рекламирането на продуктите на възложителя в С. Б./ при положени, че в договорена е уговорено, че изпълнителят следва да предприеме среща- разговори с управителите на хлебозаводи и фурни в С. Б., кратък анализ на техните потребности, представяне на фактурите и договаряне на доставките, раздаване на рекламни материали, предоставени от възложителя, при което тук безспорно е налице една напълно неосъществена доставка, защото няма как от офиса на фирмата си в С. Б. и то на същия ден, в който е сключен Договорът за маркетингово проучване, управителят на доставчика сам да осъществи посочените в договора дейности. Наред с това, не се представиха и

никакви доказателства за раздадените рекламни материали/ както и какви са те ,как са осъществени- по интернет ли / или по пощата, с кои хлебозаводи и фурни са водени преговорите,какво количество е заявено за доставка и изобщо тук липсва каквато и да е реално осъществена доставка, при което съвсем законосъобразно органът по приходите е приел, че липсва такава и на жалбоподателя не следва да се признава право на данъчен кредит по тези две процесни фактури.

Между доставчика „ЕМ Ф.“ и жалбоподателя е сключен Договор за изработка от 14.03.2008 година по силата, на който доставчикът в качеството на изпълнител поел задължение да извърши художествено оформление, графичен дизайн, изработка и доставка на четири броя рекламни пана, договорен е срок- до 30.06.2008 година и възнаграждение в размер на 8000 лева , приемането и изработването да стане с приемо- предавателен протокол. На 18.03.2008 година между този доставчик и жалбоподателя отново е сключен Комисионен договор ,по силата на който доставчикът в качеството на комисионер поел задължение от името и за сметка на комитента- жалбоподател да осъществи посредничество и договаряне на заявки за продажба на стоки- прясна мая за хляб.С договора били уговорени и останалите права и задължения на страните, в това число и възнаграждението и срока- една година от сключването на договора. Доставчикът е издал в полза на жалбоподателя фактури с № 2777/14.03.2008 година с данъчна основа 7000 лева и ДДС в размер на 1400 лева с предмет художествено оформление и графичен дизайн на 4 рекламни пана, а на дата 25.06.2008 година е съставен приемо- предавателен протокол, удостоверяващ приемането и предаването на художественото оформление и дизайн на рекламните пана, № 2779/18.3.2008 година с ДО 7800 лева и ДДС в размер на 1560 лева с предмет посредничество при осъществяване на търговски сделки, № 2775/07.03.2008 година с предмет разработване на У. сайт със статистика за потребители с ДО -22 200 лева, № 2773/04.03.2008 година с ДО 800 лева и ДДС в размер на 1600 лева с предмет изработка на папки, химикалки с фирмен знак.

Следва да се отбележи и тук, че по първата фактура отново е налице напълно нереална доставка- защото няма как на датата на сключване на договора, самият управител на доставчика в същия момент да изработи художественото оформление и графичен дизайн на 4 броя пана/ като по отношение на него липсват каквито и да било доказателства, че той притежава не само необходимите знания за да изработи предмета на доставката, но и необходимата техника- в това число компютър. Нещо повече дори- едва на дата 25.06.2008 година е съставен приемо- предавателен протокол удостоверяващ че на тази дата доставчикът е предал на жалбоподателя предмета на доставката, при което издадената фактури от дата 14.03.2008 година е без основание- към този момент липсва каквато и да е реално осъществена доставка, такава липсва и към дата 25.06.2008 година- защото няма как този доставчик при липса на каквито и да било доказателства, посочени по- горе да извърши доставката/не разполага с никаква техническа, материална и кадрова обезпеченост ,позволяваща му до осъществи доставката. Положението е същото и по отношение на доставката ,документирана с фактура № 277/08.03.2008 година- посредничество при сключване на търговски сделки ,като отново тази фактура е издадена на датата на сключване на комисионния договор и няма как същия ден доставчика да е извършил посредничеството. Наред с това, от доказателствата по делото не може да се установи доставчикът с кои лица е водил преговори ,в какво се и изразило посредничеството, има ли приемане на дейността му от страна комитетнта, как и кога са водени преговорите и с кои лица за сключване на какви търговски сделки. И тук тази фактура е издадена без никакво основание- нито реално е извършена каквато и да било доставка, нито пък може да се установи кои са контрагентите ,с които са водени преговорите. Положението е същото и по

отношение на разработването на уеб сайт , като на датата на сключване на договора- 07.03.2008 година, е издадена фактурата за услугата- отново тук не се представиха никакви доказателства този доставчик разполага ли с компютър,позволяващ му да разработи уеб сайта, управителят на доставчика притежава ли такива умения за да разработва уеб сайтове, как на датата на сключване на договора веднага е осъществил доставка.По отношение на предмета на доставката изработка на папки, химикалки, запалки с фирмен знак на жалбоподателя- отново не се представиха на първо място – доказателства тези и колко от посочените стоки са предадени на доставчика ,той закупил ли ги е и от къде, реално как само управителят е извършил изработването на папките, химикалките, запалките с фирмен знак/ при положение ,че не се съдържат никакви доказателства за каквато и да е безопасност, кога тези материали реално са предадени на жалбоподателя . И тук съвсем законосъобразно органът по приходите е приел ,че следва да се откаже право на данъчен кредит по всички фактури , издадени от този доставчик поради липса на каквато и да е реално осъществена доставка.

Между доставчика [фирма] и жалбоподателя е сключен Договор за изработка, по силата на който доставчикът в качеството на изпълнител поел задължение да закупи календари, ножове,шпакли, химикалки и други и да осъществи дизайн, предпечат и отпечатване на фирмения знак и наименование на продуктите на възложителя върху закупените материали, в срока до 31.10.2008 година. Издадена е фактура с № 2912/08.10.2008 година с предмет дизайн ,печат на рекламни материали, брошури, календари, ножове , шпакли химикалки на стойност 10 180 лева и ДДС в размер на 2036 лева, този доставчик е издал в полза на жалбоподателя фактури с № 2108/25.08.2008 година ,с ДО № 2500 лева и ДДС в размер на 500 лева ,№ 2111/ с данъчна основа 9000 лева и ДДС в размер на 1800 лева с предмет наем на склад, доставка и монтаж на хладилна инсталация.

Нито в хода на съдебното, нито в хода на ревизионното производство се представиха доказателства на първо място как този доставчик и от къде е закупил ножовете, химикалките, шпаклите, за да извърши върху тях дизайн и печат на рекламните материали,притежава ли същият необходимата техника за да извърши този дизайн. Твърдението на управителя на доставчика , че е ползвал услугите на подизпълнители е недоказано- в декларация пред органите по приходите ,нито са конкретизирани подизпълнителите ,нито пък може да се установи кои са те. Наред с това, обстоятелството ,че между доставчика и друг доставчик- „Д. строй” съществуват договорни отношения за наем ,само по себе си не може да доведе до извода , че наемателят е предоставил за реално ползване въпросният имот ,посочен в договора за наем/ при положение, че и по отношение на „Д. строй” не се съдържат никакви доказателства за това от къде той притежава този имот, има ли право да го отдава под наем, не се представиха и доказателства от къде доставчикът е закупил хладилната инсталация , кои лица са я доставили ,как е осъществена доставката и с какви транспортни средства, кои са подизпълнителите ,сочени от страна на управителя на доставчика, от къде са я закупили и на каква цена, при което отново тук е налице липса на каквато и да е реалност на доставката по всички фактури,издадени от страна на доставчика, при което съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези порцесни фактури.

Доставчикът „С. Б. Б.” е издал в полза на жалбоподателя 4 броя фактури- от 04.02.2008 година с предмет товаро- разтоварни работи с ДО 5200 лева и ДДС в размер на 1040 лева, № 223/07.02.2008 година с ДО 3300 лева и ДДС в размер на 660 лева- с предмет транспортна услуга и наем , № 226/13.03.2008 година с предмет транспортна услуга по доставка с ДО 1000 лева и ДДС в размер на 200 лева, № 163/

с предмет изработка на рекламни материали ДО-4500 лева и ДДС в размер на 900 лева и № 165/20.02.2008 година с ДО -2000 лева и ДДС в размер на 400 лева с предмет маркетингово проучване и анализ. По делото нито в хода на ревизионното ,нито в хода на съденото производство се представиха доказателства кои лица са осъществили товаро- разтоварните дейности, в какво се изразяват те, този доставчик притежава ли кадрова обезпеченост да осъществи транспортните услуги и кое превозно средство е наел/ при положение, че има 5 лица на длъжност общ работник и строител жилища, от къде до къде е осъществил транспорта ,какво транспортно средство е наел, кой всъщност е осъществил превоза на стоки от ЕС, в какво се изразяват рекламните материали, този доставчик притежава ли техника , позволяваща му да изработи рекламните материали, кой е осъществил изработване на рекламните материали и къде, кой и кога е извършил маркетинговото проучване и в какво се изразява то, при което съвсем законосъобразно и тук органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по всички фактури.

В контекста на изложеното ,настоящата инстанция намира ,че ревизионният акт в обжалваните части е законосъобразен ,което предпоставя отхвърляне на предявената жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161,ал.1 ДОПК, в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1404 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт № 21111202024/05.06.2012 година, в частта, в която е потвърден с Решение № 2300/24.09.2012 година на Директор на Дирекция” О.”.

ОСЪЖДА [фирма] ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ”ОБЖАЛВАНЕ И ДАНЪЧНО ОСИГУРИТЕЛНА ПРАКТИКА ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. СУМАТА ОТ 1404 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на жалбоподателя,на ответника по жалбата и на СГП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

